

університету імені Петра Могили. Сер: Політологія. 2011. Т. 175, Вип.163. С. 22-25.

3. Гронтковська Г.Е., Ряба О.І., Венцурик А.М., Красновська О.І. Міжнародна економіка : навч. посіб. – К. : ЦУЛ, 2014. – 384 с.

4. П'ятковська О. Р. Методологічні засади дослідження міжнародної трудової міграції з позицій країни-донора. *Зб. наук. пр. ХКТЕІ : Серія "Економічні науки"*, 2013. № 6. С. 411-421.

Анастасія ЖУПІЙ,

студентка 2 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Науковий керівник: **Наталя ІВАНОВА,**

к. політ. н., доцент (БДПУ)

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА НА НЕДОТОРКАНІСТЬ ЖИТЛА

Актуальність. В Конституції України закріплено, що кожна людина вільна, її права є невідчужуваними та непорушними. Кожна людина має право на життя, освіту, соціальний захист, достатній рівень життя, охорону здоров'я, на житло, а із цього випливає право на недоторканість житла. Право громадян України на житло закріплено ст. 47 Конституції України. Воно забезпечується розвитком і охороною всіх видів державного житлового фонду, утворенням ринкової системи житлового забезпечення громадян через приватизацію житла, справедливим розподілом житлової площі під контролем громадськості. Ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду. Проте наразі це право порушується досить часто. Наприклад, можна сказати про незаконне виселення, проникнення до житла, незаконне проведення огляду та обшуку житла, самовільне вселення до чужого житла тощо.

Ступінь досліджуваності проблеми. Дослідженням цієї теми займалися такі науковці, як В.В. Кравченко, І. Ф. Літвінова, В. Т. Маляренко, Н. М. Наумова, А.Ю. Олійник, В. Ф. Погорілко, О. В. Пушкіна, П. М. Рабінович, Ю. М. Тодика, Н. Г. Шукліна та ін.

Мета і методи дослідження: Дослідження конституційного права на недоторканість житла та випадків порушення цього права.

Сутність дослідження. Здійснення людиною свого природного права на життя пов'язано з багатьма факторами, серед яких одне із чільних місць посідає наявність у неї житла. Втрата людиною житла створює реальну загрозу для її фізичного та соціального буття. Саме тому Конституція України у ст. 30 проголошує недоторканність житла [1].

Держава бере на себе обов'язок охороняти та забезпечувати недоторканість житла, не допускає проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим рішенням суду.

Житло визначає умови, рівень і спосіб життя людей. Використання житла як блага, оскільки воно дозволяє задовольняти основні вітальні

потреби людини (матеріальні і духовні, етичні і естетичні, потреба спілкування, відпочинку тощо)

У нашій державі є безліч питань, які пов'язані з порушенням недоторканості житла. Порушенням недоторканості житла особи вважається будь-яке незаконне проникнення будь-кого навіть, якщо особа не має на це житло юридичних документів, але фактично проживає. Наприклад, у Сполучених Штатах Америки у штаті Техас всі ходять зі зброєю і за те, що стороння людина без дозволу ступить ногою на ділянку, власник ділянки вже має право після попередження її застрелити. Щодо України, то застрелити таку особу власник права не має, проте вимагати притягнення її до кримінальної відповідальності, особливо, якщо є відеозаписи камер, є всі підстави [2].

Кримінальний Кодекс України у ст. 162 визначає такий злочин, як порушення недоторканості житла. Незаконне проникнення до житла чи до іншого володіння особи, незаконне проведення в них огляду чи обшуку, а так само незаконне виселення чи інші дії, що порушують недоторканність житла громадян, - караються законом [3].

Якщо говорити конкретно про виселення, то це є досить поширеним порушенням недоторканості житла особи. Виселення являє собою не що інше, як примусове вилучення житлової площі, та розглядається як крайній захід, котрий підлягає застосуванню тільки у випадках і в порядку, прямо передбачених законом. Відповідно до ст.109 ЖК громадянам, яких виселяють, одночасно надається інше постійне житлове приміщення, за винятком виселення при зверненні стягнення на приміщення, придбані за рахунок кредиту (позики) банку чи іншої особи, повернення якого забезпечене іпотекою. Житлове приміщення, що надається виселюваному, повинне бути зазначене в рішенні суду. Проте не завжди воно є так, як прописано в законі, і досить часто люди просто залишаються на вулиці без грошей та будь-яких речей [4].

Досить часто відбувається незаконне виселення осіб. Незаконне виселення осіб - це виселення із займаного житлового приміщення за відсутності підстав або з порушенням порядку, встановлених законом. Відповідно до чинного законодавства примусове виселення громадянина із житла може мати місце лише за рішенням суду у визначених законом випадках. Незаконним вважається також виселення, здійснене неуповноваженою на те особою.

Розрізняють й інші дії, що порушують недоторканність житла громадян. До них можуть бути віднесені так дії: самовільне вселення до чужого житла, тимчасове використання житла без згоди його власника, незаконне проведення виїмки тощо.

Порушення недоторканності житла у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна, необхідності затримання злочинця, у т.ч. шляхом проведення з недотриманням установлених процесуальним законом вимог огляду чи обшуку, не утворює складу злочину, передбаченого ст. 162 ККУ.

Основні висновки. Отже, проаналізувавши проблему бездомних в Україні та методи її вирішення, які пропонує держава, можна дійти висновку, що розв'язання проблеми безпритульності в Україні є головним

обов'язком, насамперед, держави, основними напрямками правової політики якої, найближчим часом, має стати подальше реформування системи нормативно-правового забезпечення захисту такої категорії суспільства, як безпритульні та безхатченки, тому що, на сьогодні, благодійні фонди та організації роблять для безпритульних значно більше, ніж державні організації покликані на допомогу даній верстві населення. Саме це стане запорукою позитивних зрушень у цій сфері в найближчому майбутньому та дозволить зробити таке явище, як мінімум, менш розповсюдженим на території держави, а як максимум викоринити його взагалі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України. Закон України від 28 червня 1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/254к/96-вр> (дата звернення: 10.03.2020).
2. Протокол: юридичний інтернет-ресурс. URL: https://protocol.ua/ua/kriminalniy_kodeks_ukraini_stattya_162/ (дата звернення: 10.03.2020).
3. Кримінальний кодекс України. Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>(дата звернення: 10.03.2020).
4. Житловий Кодекс Української РСР. Закон України від 30.06.1983 № 5464-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5464-10> (дата звернення: 10.03.2020).

Наталія РУДНЄВА,

студентка 2 курсу

гуманітарно-економічного факультету
Науковий керівник: **Наталія ІВАНОВА,**
к.політ.н., доцент (БДПУ)

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ДІТЕЙ-СИРОТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Актуальність. Дитинство – найважливіший період у становленні кожної людини як особистості. Дитячі роки дуже відповідальні, адже від того як ставляться до дитини залежить її подальша доля в суспільстві.

Соціальний захист дітей є дуже актуальним на теперішній час. Найкращим середовищем для життя дитини є родинний дім, люблячі батьки, гарна емоційна атмосфера, достатній ступінь уваги, що приділяється дитини та гарне ставлення до дитини. І тут постає проблема, що не кожна дитина має таку сім'ю, для цього існують прийомні сім'ї, котрі допомагають дитині відчувати себе дитиною. Дуже важливою є допомога сім'ям, що виховують дітей сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Ступінь досліджуваності проблеми. У вітчизняній юриспруденції окремі аспекти проблеми соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування відображені в роботах Потопахіної О. М., Зілковської Л. М., Стоянової Т. А., Ковальчук І. В., Логвинової М. В., Мордань О. О., Москалюк В. Ю., Черновалюк Ю. Ю. та ін. Однак,